

ನಿತ್ಯನೂತನ 'ಹೃದಯದ ಭಾಷೆ'

—ಶ್ವೇತಾ ಶ್ರೀವಾತ್ಸವ್, ನಟಿ

ಮಗು—ನನ್ನ ನಡುವೆ ರೂಪುಗೊಂಡ ಭಾಷೆಗೆ ನಾನಿಟ್ಟ ಹೆಸರೇ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆ. ಈ ಭಾಷೆ ತಾಯಿ—ಮಗುವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು, ಅವರಿಬ್ಬರಿಗಷ್ಟೇ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಹದ್ದು, ಎಲ್ಲ ಮಾತು—ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಮೀರಿದ್ದು. ಮಾತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಪದಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪರಸ್ಪರ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಭಾಷೆಯದು. ಇದು ತಾಯಿ—ಮಗುವಿನ ನಡುವೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮುದ್ದು ಮುದ್ದು ಮಾಯಾ ಭಾಷೆ. ಈ ನೆಲದ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅಡಿಪಾಯ ಹಾಕುವ ಮೊದಲ ವೇದಿಕೆಯೂ ಹೌದು.

ಕಿವಿಕೇಳದ, ಮಾತು ಬಾರದ ಮಗುವೊಂದು ಹುಟ್ಟಿತು ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆಗ ಆ ಮಗು ತನ್ನ ಬೇಕು—ಬೇಡಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ? ಆ ಮಗುವಿನ ಜೊತೆ ಹೇಗೆ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಆ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿಗಲ್ಲದೆ ಬೇರಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗೋಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾಗಿ ತಾಯಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ ವರವದು. ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ 'ಸನ್ನೆ ಭಾಷೆ'ಯನ್ನು (ಸೈನ್ ಲ್ಯಾಂಗ್ವೇಜ್) ಮಗುವಿಗೆ ಕಲಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ, ಆ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸುವ ಗುರುವಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ಮಗುವಿನ ಮಾತು ನಿಖರವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು ತಾಯಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಮಗು ತನ್ನ ಬೇಕು—ಬೇಡಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಪರಿ ಇದೆಯಲ್ಲ, ಅದು ತಾಯಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಭಾಷೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಇದೊಂದು ಹೃದಯದ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ.

ಮಗುವೊಂದು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಕರುಳಿನೊಂದಿಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ನಂಟನ್ನು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಆಗಲೇ ತಾಯಿ—ಮಗುವಿನ ನಡುವೆ ಹೃದಯದ ಈ ಭಾಷೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕ್ರಮೇಣ ಅದು ಸಂರಚನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಹೊರತಾಗಿ ಈ ಭೂಮಿ ಮೇಲೆ ಜನ್ಮ ಪಡೆವ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲೂ ಇದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡ ಕರುಳಿನ ಸಂಬಂಧವು, ಬಾಂಧವ್ಯವು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದ ಬಳಿಕವೂ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮಗುವಿನ ಈ ಭಾಷೆಗೆ ತುಂಬಾ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ತಾಯಂದಿಗಷ್ಟೇ ಈ ಭಾಷೆಯ ಆಳ ಅಗಲ ತುಂಬ ಸಲಿಸಾಗಿ, ಸರಳವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಮೀರಿದ ಈ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆಯು ಮನುಷ್ಯ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಗು ಜೊತೆ ಹೇಗೆ ಬಾಂಧವ್ಯ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬೆರೆಯುತ್ತೇವೆ, ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ, ಮಗು ಜೊತೆ ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತೇವೆ, ಮಗುವಿನ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತೇವೆ ಅನ್ನೋದರ ಮೇಲೆ ಈ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಪರಸ್ಪರ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಮಗುವಿನ ಅಳುವಿನಲ್ಲೇ ನಮಗೆ ಅದರ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಳುವಿನಲ್ಲೇ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಾದರಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಹಸಿವಿಗಾಗಿ ಅಳುವುದು, ಬೇಜಾರಿನಿಂದ ಅಳುವುದು, ನಿಟ್ಟೆ ಬಂದಾಗ ಅಳುವುದು, ಕಿರಿಕಿರಿ ಆದಾಗ ಅಳುವುದು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಳುವನ್ನು ಆಲಿಸಿದ ತಾಯಿ ಮಗು ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾನು ನನ್ನ ಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ನನ್ನ-ನನ್ನ ಮಗಳ ಭಾಷೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಕ್ಕೂ ನನಗೆ ನಿತ್ಯನೂತನ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ



ರೂಪುಗೊಂಡ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ರೂಪುಗೊಂಡ ದಿನಗಳು, ಮನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅಚ್ಚ ಹಸುರಾಗಿ ಉಳಿದಿವೆ. ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ ನಂತರದ 15 ದಿನ ನನಗೆ ತುಂಬಾನೇ ಸ್ವಪ್ನಲ್. ಆಗ ನನ್ನ ಮಗಳು ಮಂಜು ಮಂಜಾದ ತನ್ನ ಪುಟಾಣಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರೆಬರೆ ತೆರೆದು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ನಾನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಮತ್ತು ಬೇರೆಯವರು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಅವಳ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬೇರೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಭಾಷೆ ಶುರುವಾಗಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಮಗಳು 'ಧಗ್ ಧಗ್' ಎಂದರೆ (ಹಾರ್ಟ್ ಎಲ್ಲಿದೆ, ಅದು ಏನ್ ಅನ್ನುತ್ತೆ ಅಂತ ಕೇಳಿದರೆ ಹೃದಯದ ಬಳಿ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಧಗ್ ಧಗ್ ಅನ್ನುತ್ತೆ ಅಂತಿದ್ದಳು) ನನ್ನ ಹೃದಯವೂ ಧಗ್ ಧಗ್ ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಹಾಲು—ಊಟಕ್ಕಾಗಿ 'ಮಮ್ಮಮ್ಮ... ಮಮ್ಮಮ್ಮ...' ಎಂದರೆ ಕರುಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ನನ್ನ ಮಗಳ ತೊದಲ ಮಾತಿಗಾಗಿ ನಾನು ತುಂಬಾನೇ ಕಾತರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವಳು ತುಂಬಾ ಬೇಗನೇ ಮಾತು ಶುರುಮಾಡಿದಳು. ಅವಳು ಮೊದಲು ಆಡಿದ ತೊದಲ ಮಾತೇ 'ಅಮ್ಮ'. ಅಮ್ಮ ಅನ್ನುವ ಪದವೇ, ಭಾಷೆ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲ ಹಂತ. ಮಗಳು ತನ್ನ ಮೊದಲ, ತೊದಲ ಮಾತಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಅಮ್ಮ ಅನ್ನುವಳೇ ಅಥವಾ ಅಪ್ಪ ಅನ್ನುವಳೇ ಅನ್ನುವುದರ ಕುರಿತು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು-ನನ್ನ ಗಂಡ ಇಬ್ಬರೂ ಪದ್ಯ ಕಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳ ಮೊದಲು ಮಾತು ಅಮ್ಮ ಅನ್ನುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅದು ನನಗೆ ಸ್ವಪ್ನಲ್ ತುಂಬಾನೇ ಆಗಿದೆ. ■